

«Els incendis de sisena generació afectaran el Prepirineu, on hi ha moltes zones a les urbanitzacions que no estan netes, a més d'haver-hi molt bosc a tocar de llocs habitats, que constitueixen zones d'alt risc. És un polvorí»

ENTREVISTA a Nària Bacardit. Premi Comunicació de "Regió7" 2019, Àrbitra delegada de TV3 -on Àrbitra redactora d'informatius des del 1999- per cobrir les comarques de la Catalunya Central des de Manresa, des del setembre del 2014. Havia presentat els telenotícies matinal i de nit, i va treballar durant deu anys com a redactora al Telenotícies Cap de Setmana, i de 2003 al 2007 com a presentadora. Va fer substitucions en programes com "La nit al dia".

Llicenciada en Ciències de la Comunicació a la UAB, es va iniciar a la Cadena 13 de Manresa, després va treballar a Televisió de Manresa, va col·laborar al diari "Regió7" i també havia estat en algunes productores de Barcelona.

Foto: Francesc Rubí.

? Com recordes els teus primers anys a la Cadena 13?

? Els butlletins els fèiem bàsicament tres persones: l'amiga Carme Montero, amb qui vam estudiar juntes, i David Martínez, de Navarcles, tècnicament al davant del festival Clam. Era l'època en què Joan Barbé hi feia com de director. Havíem fet força píxies, però també havíem rigut bastant. Erem uns principiants que ens havíem de formar. Tinc una veu molt poc radiofònica, però és un mitjà que m'agrada molt. És una feina que s'aprèn fent-la, però no m'hi vaig dedicar perquè em deien que no tenia presència davant d'un micròfon.

? Què remarcaries del teu pas per Televisió de Manresa?

? Recordo el trasllat de Casa Caritat a la carretera de Vic, on la meua feina es concentrava només a fer informatius, per la seriositat i el rigor que requereixen. Era una època de renovació dels informatius. Em sembla recordar la Clàudia Matamala, la Montse Ayala, i l'Anna Vilajosana durant la segona etapa de la carretera de Vic, que després va dirigir Ona Catalana, a la delegació de Manresa, que tenia per cap Josep Puigbó. Erem un equip en què jo bàsicament presentava. Es tirava molt de les notes de premsa i apreníem a veure com no s'han de fer les coses. Ara els mitjans locals s'han professionalitzat molt.

TV3

? Com van ser els teus inicis a TV3?

? Vaig començar amb un contracte de nou mesos a la secció de Societat per al "Telenotícies Nit". Després per a "Catalunya avui", que editava i presentava Eduard Boet. Era un noticiari, però tractat més informalment, quan no es feien gaires directes. Ara se'n fan molts i tots ens hi hem acostumat, però en aquella època la tecnologia era més feixuga i tot costava més. Moure'm sobre el terreny en directe també va ser un aprenentatge. Em vaig adonar que a mi no m'anava.

? Per què?

? En un estil informal, la persona s'expressa tal com és. Soc molt tímida i no m'agrada. És cert que surto per televisió, on estic protegida per una façana de seriositat i rigor. És a dir, m'agrada improvisar i el directe. Les notícies estan estructurades i lligades dins d'una flexibilitat general, perquè les escaletes es mouen contínuament durant el directe. A vegades cal canviar obertures perquè no han arribat a temps els vídeos i s'han d'improvisar d'altres notícies. M'agrada aquesta improvisació que fa que tot sigui movable, però dins d'un format molt seriós i d'informatius.

? Com s'utilitza actualment el "teleprompter"?

? El continuen fent servir els presentadors de televisió excepte quan surten de plató que ara cada vegada es fa més. Els reporters que estan a fora i els directes tampoc no el fan servir. Té lògica perquè els presentadors toquen molts temes i seria impossible mantenir la fluïdesa i l'agilitat que requereix un telenotícies, si tot s'hagués d'improvisar. Com a reportera vaig a cobrir una notícia en directe, per exemple un incendi, però és un monotema, i el meu cervell es concentra només en aquesta qüestió.

? Et va costar acostumar-t'hi?

? El meu primer directe va ser justament en el "Catalunya avui", tot i ser molt banal, sobre la mobilitat que hi ha al voltant del Camp Nou en un Barça-Madrid, i com s'organitzava el trànsit. Mai de la vida he volgut veure com va quedar aquell directe, perquè em tremolava el cap dels nervis que tenia. Se'm va fer un nus a l'estómac i ho vaig passar molt malament.

? Quins records més especials tens com entrevistadora?

? De "La nit al dia", substituint la Mònica Terribas, ja que en algunes entrevistes m'ho vaig passar molt bé. Recordo que em vaig deixar anar molt, a les tantes de la matinada d'un mes d'agost, amb Luis Rojas Marcos, que havia estat cap de Psiquiatria d'un hospital de Nova York, i la conversa va acabar derivant en parlar de la felicitat. Reconec que m'ho vaig passar pipa, però dins d'un format molt informatiu.

Foto: Francesc Rubí.

Torres Bessones

«En l'atemptat de les Torres Bessones vaig valorar molt la connexió descriptiva de l'ambient que veia: la gent pujant als terrats, cridant, la cara d'espantats, la pudor de cremat...»

? Amb la realitzadora Patrícia Artigas éreu de vacances a Nova York en el moment de la tragèdia i va cobrir-la per a TV3. Quin record te n'ha quedat?

? Portàvem dos dies de vacances i havíem decidit pujar a les torres, però abans havia plogut i vam esperar que fes un dia de sol. Havíem posat el despertador, però vam decidir dormir una mica més. Ens va despertar el so de les ambulàncies. Estàvem allotjades en el pis d'una coneguda de la meva amiga que va entrar corrents, plorant, sense que l'entenguéssim. Ens va parlar d'una bomba i després d'un avió. Amb pijama, vam pujar al capdamunt de l'edifici on vam veure les dues torres cremant. El terrat estava ple de veïns i tothom molt estorat. A partir d'aquell moment

va començar una voràgine de feina.

? Et poses en contacte amb TV3, o ells amb tu?

? No sabíem encara que era un atemptat terrorista ni les dimensions que tindria després. Però vam decidir que havíem de parlar amb la televisió. Mentrestant, tot i el col·lapse telefònic, els responsables de TV3 ens van localitzar. Vam començar a fer connexions telefòniques molt descriptives, perquè ells a la tele tenien més informació pura i dura que nosaltres, a través de les agències. Recollíem la informació a través de la retransmissió en directe de la CNN i del que veïem allà. En aquests casos, valoro la connexió molt descriptiva de l'ambient que veus: la gent pujant als terrats, cridant, la cara d'espantats, la pudor de cremat...

? Com us vau poder traslladar d'un lloc a un altre?

? Va ser una veritable odissea anar del lloc on estàvem a un punt que ens havia trobat la UER (Unió Europea de Radiodifusió), que donava assistència tècnica per fer connexions a diferents mitjans. Havíem d'anar a l'altra punta d'on vivíem, en uns moments en què no funcionava el metro ni hi havia un sol vehicle al carrer: era una ciutat fantasma. Tothom es va tancar a casa per por i per veure les informacions en directe, mentre nosaltres caminàvem soles pel mig del carrer i només veïem sobrevolar helicòpters i de tant en tant fileres de "marines". Estàvem espantades i jo tenia la sensació d'estar dins d'una guerra.

? Situació propícia pel sorgiment de les "fake news", oi?

? I tant! Bombardejos inventats i la conseqüència lògica d'espantar-nos. Aleshores el problema no era anar a cobrir la notícia sinó començar a pensar com tornar a casa, quan l'espai aeri estava tancat. Passat aquest impuls, vam aconseguir arribar al cap de tres hores al punt de destinació, que pràcticament es va convertir en la nostra nova casa. Vam fer moltes connexions i vam comprar un telèfon mòbil amb targeta per poder-les fer per ràdio. En recordo alguna per a l'Antoni Bassas, de Catalunya Ràdio. El tercer dia van obrir la zona zero i vam poder accedir-hi un tros. La situació era dantesca: encara hi havia una fumera negra, tot gris i fosc, amb cendres i fum... A les botigues es veien els aparadors amb cendra i molta pols, amb dòlars per sobre. Com si una bomba ho hagués arrasat tot. També es veien flors arreu, fotos i ciris, improvisació de "performance" per expressar el dol. Funerals, actes col·lectius que van ser molt intensos. Era jove i em vaig veure desbordada per la situació. Teníem pràcticament setze hores del dia completament ocupades, i així ens en vam sortir. TV3 ens va buscar un hotel a prop per poder seguir treballant durant deu dies, que van ser com una eternitat.

? També vas tenir un ensurt a Biescas, oi?

? No soc supersticiosa però de vegades aquests fets et fan pensar. El dia abans dels aiguats de Biescas amb més de 80 morts al càmping, estava amb la meua parella d'aleshores fent una ruta improvisada amb cotxe i el dia abans vam parar a la vora. Volíem entrar al càmping, però estava ple i no hi havia lloc, així que vam arribar a Sant Sebastià. Quan ens vam llevar no em creia el que havia passat. Si hi hagués hagut lloc ens hauríem quedat a dormir. Afortunadament, no m'ha passat res més.

Càncer

? Has col·laborat amb gent solidària per lluitar contra el càncer, per exemple en la campanya "Fent camí al teu costat". T'ha afectat directament la malaltia?

? El meu pare va morir de càncer fa dos anys, el gener del 2017, i jo l'he patit directament sis mesos després, quan me'n van diagnosticar un de pit, en una revisió rutinària, el dia abans de començar vacances. Va ser un any clarament de merda! Proves, ressonàncies, el gangli sentinella... Per sort, encara exercia el doctor Pere Culell, una gran persona i un gran

professional, sobretot molt empàtic. Gent que fan molta falta a la nostra societat! Ell em va operar i ara fa poc m'han reconstruït el pit. El càncer ens afecta a tots, sinó ara en el futur. Aquesta caminada solidària és organitzada pels Mossos d'Esquadra, que recaptin fons per als hospitals de la Catalunya Central: Althaia, l'Hospital Universitari de Vic i el de Sant Bernabé de Berga. La tímida no em deixa participar en gaires coses, però fer actes per causes solidàries, sí. Aquesta causa em tiba, però també d'altres. La meva germana gran té una discapacitat intel·lectual i és usuària d'Ampans, un altre tema que em motiva.

? Què n'opines, d'Ampans?

? És una entitat pionera en moltes coses. Cuida i entén el tema. Penso que des dels mitjans públics se n'ha de parlar perquè són els col·lectius més oblidats i els que menys veu tenen. Pel que fa a Ampans, vam fer un reportatge noticable molt interessant sobre els llegats solidaris. A més de ser un model de referència, va créixer en part gràcies als llegats que s'han anat deixant de Comabella o la granja Urpina. Sense això, moltes de les activitats no les podrien fer. Ara passen una crisi considerable perquè no es creen places i els manquen recursos, un problema que tenen totes aquestes entitats. Així, per exemple, el salari mínim és bo, però no s'ha pensat amb els serrells que comporta. Si s'apuja, què passa amb els col·lectius que l'han d'augmentar als seus treballadors? Si no se'ls dota de més recursos, com hi poden fer front?

? Quin són els problemes dels micropobles?

? És una realitat desconeguda en general, però ben present al territori català, on la casuística fa que aquests pobles petits siguin difícils de gestionar. Per exemple, Veciana n'és un, amb set quilòmetres de canonades d'aigua i pocs recursos. Com ho han de fer? Un problema semblant tenen a Aguilar de Segarra. Gestionar l'aigua, camins de fàcil accés per als que hi viuen, però també per al servei de bombers en cas d'incendi, i masies molt aïllades com és el cas del Solsonès, amb gent molt gran que sovint viuen sols. És complicat. Afortunadament, gràcies al projecte "Connectyc-familyar", s'ha pogut connectar gent gran de masies aïllades, amb tauletes digitals. Hem estat per les eleccions del 26 de maig a Gisclareny, que és el poble més petit de Catalunya. Tot i que ja sabien qui seria l'alcalde, els 24 habitants que voten s'hi van haver d'estar fins a les vuit del vespre perquè no poden tancar el col·legi electoral. Com que són pocs, repeteixen una vegada i una altra, en les meses. Abans, era Sant Jaume de Frontanyà, que ara ja són 25 i es presenten tres llistes electorals. M'agrada molt explicar aquest tipus d'històries que a les grans urbs no es coneixen gaire.

Foto: Francesc Rubí.

Igualada

? Pel que fa a Igualada, quines notícies et van cridar més l'atenció?

? La notícia del núvol tòxic en una de les seves fàbriques. Recordo que ens van fer posar unes màscares que semblaven de guerra química. Vam arribar al lloc i vam veure que Mossos i Bombers anaven amb màscares i nosaltres a pèl. En portàvem unes de farmàcia per parar el cop, però vam esperar l'equip de reforç de TV3, que anaven més ben preparats. Estic obsessionada amb les malalties i calia protegir-se, tot i que després es va veure que la toxicitat no era greu. Una situació molt peculiar d'Igualada és que tenen 5 escoles privades concertades i 4 de públiques. És una ciutat mitjana on històricament han tingut aquesta oferta tan gran d'escola privada concertada, però amb la lluita de les AMPA per atreure gent cap a la pública això últimament està canviant.

? Què opines de la recuperació de les petjades de titanosaure a Fumanya?

? És una zona de difícil protecció que ha patit grans esllavissades. Quan vam fer el reportatge ens

vam prendre la llicència de posar un tiolet com el dinosaure català, conscients que aleshores Catalunya no existia, però ja van aparèixer els assidus al cop calent de twitter, encapçalats per Inés Arrimadas, que va tenir resposta del Museu en el sentit que estan extingits i que podia anar-hi quan volgués. No deixa de ser anecdòtic, però es va treure de mare. Es tracta d'una petjada fossilitzada de 60 milions d'anys enrere que s'ha museïtzat a Fígols i és visitable. Ara es vol fer més accessible la zona de les petjades de les parets, on des del mirador, segons com cau la llum, no s'acaba de veure bé.

? Vas intervenir com a periodista en els focs del Bages del 1994 i 1998? Es constaten efectes del canvi climàtic?

? No, el 1994 se m'havia acabat el contracte i treballava amb una productora de Barcelona. En el del 1998 presentava el "Telenotícies Matí", però en aquella època estava de vacances. Recordo que aquells incendis van marcar un abans i un després pel que fa a la prevenció i extinció. Sobretot els bombers en van aprendre molt. Ara, els experts diuen que els propers incendis seran els de sisena generació, com els de Grècia o Portugal. Fa por només de sentir-ho. Es creu que podran afectar el Prepirineu, com a gran massa boscosa que no s'ha cremat. La pregunta no és si els tindrem, sinó quan els tindrem? Hi ha moltes zones a les urbanitzacions que no estan netes, a més d'haver-hi molt bosc a tocar de llocs habitats, que constitueixen zones d'alt risc. És un polvorí.

? Un altre dels teus temes d'interès ha estat la cultura.

? A TV3 és un aspecte que no havia tocat perquè tenen secció pròpia, però ara també ho cobrim. És una manera de treballar diferent. Hi intervén un muntatge complicat a l'hora d'editar, perquè quedin macos, tot i que al mateix temps són agraïts: Fem "boniquisme". He tocat temes clàssics com la Fira Mediterrània, que té molts registres o la Mostra d'Igualada. Em va agradar molt per la seva proximitat el concert de Gossos a la sala petita del Kursaal, o algunes de les actuacions de Carles Cases que donen molta feina, però el resultat final és agraït. També durant la celebració de la festa de Sant Jordi vam poder entrevistar en directe autors com Jaume Huch o Pep Garcia. Enguany vam fer un directe al matí a la llibreria Rubiralta, una de les més antigues de la ciutat. Amb 112 anys d'existència, Cristina Blesa és la quarta generació al capdavant del negoci familiar. Tot i així, he de reconèixer que darrerament m'he acostumat al llibre electrònic.

? Com valores el premi Comunicació de "Regió7" com a responsable de la delegació de TV3 a la Catalunya Central?

? Em va fer molta il·lusió, però només de pensar que havia d'anar a la gala, recollir el premi i dir unes paraules, em vaig atabalar. En l'acte, vaig lloar la trajectòria llarga d'aquest diari i en vaig recordar el pas com a col·laboradora. També vaig fer extensiu el premi al meu company i càmera, Ferran Prat. Recordo que l'han rebut comunicadors i periodistes com Arcadi Alibés, Xavier Bonastre... En el meu cas, penso que és un clar reconeixement a la feina de donar veu a la Catalunya Central, que era una zona que estava una mica abandonada en l'àmbit de la comunicació televisiva. A més, és una etapa per a mi molt xula, en la qual porto cinc anys i no tinc cap ganes de plegar. Encara hi ha molta feina a fer. Són temes de territori plens d'actualitat.

El perfil

Foto: Francesc Rubí.

Núria Bacardit Pérez va néixer a Manresa el 2 de desembre de 1970. De pare manresà, Lluís, que havia estat mecànic de taller; la seva mare, Carme va néixer a Reus, però de ben petita va venir a Manresa, on va treballar d'auxiliar d'infermeria a l'hospital de Sant Joan de Déu. Té tres germans més grans: Sandra, Alba i Jordi. Va començar els estudis a la Renaixença, d'on va passar a les Dominiques, «per aquelles coses que tenien els pares d'anar a escoles religioses, fet que he decidit no aplicar als meus» i després va anar al Lluís de Peguera, on va estudiar fins a COU. Va cursar la carrera de Ciències de la Comunicació a la Universitat Autònoma

de Barcelona i es va llicenciar el 1993. Va començar a fer de periodista de joveneta, mentre cursava el primer de carrera, a la Cadena 13, on feia butlletins de ràdio els caps de setmana. Després va passar a ser la COPE a la carretera de Vic. Tot seguit va entrar a l'antiga Tele7, que aleshores ja era oficialment Televisió de Manresa, al xalet de Casa Caritat. Poc després ja es van traslladar a la carretera de Vic. També va fer col·laboracions a "Regió7" en uns moments en què Pere Gassó era el cap de comarques. Al darrer any de carrera va començar a fer pràctiques a TV3, per cobrir la baixa d'una embarassada. Va treballar-hi amb contractes eventuais, i també en algunes productores. Passa les oposicions com a redactora d'informatius de TV3 i obté la plaça definitivament l'any 1999.

Comença a treballar per als telenotícies matinal i de nit, que l'obligaven a fer uns horaris intempestius, en què s'havia de llevar a les quatre de la matinada o anar-se'n a dormir molt tard. També va fer tornos de caps de setmana i algunes substitucions en programes com "La nit al dia", que es va emetre del 2002 al 2008. Durant deu anys treballa de torn al "Telenotícies Cap de Setmana" com a redactora. Del 2003 al 2007 en va ser presentadora: «La faceta que menys m'ha agradat». El setembre del 2014 s'obre la delegació de TV3 a Manresa per cobrir les comarques de la Catalunya Central. S'hi apunta conjuntament amb el seu company Ferran Prat, tècnic de càmera procedent del programa "30 minuts", amb qui tenen dos fills: Aran i Lila. Des d'aleshores cobreixen les notícies més significatives del Bages, Berguedà, Solsonès, Anoia, Osona i Moianès. A mida que van trepitjant territori van descobrint temes nous, molts d'ells atemporals, a part d'anar-hi encabint els «Ens surt la feina per les orelles». Es defineix com a «tímida agressiva» i reconeix que en alguna ocasió es mostrava esquerpa. Una manera de fer que ha superat sobradament.